

for det praktiske Retsliv, at de — uanset, at de ikke havde været egentlig tiltrængte — burde anbefales til Indførelse i vor Lovgivning.

Dette Spørgsmaal har Udvalget ikke kunnet besvare bekræftende. En Trang til deres Indførelse har Udvalget ikke iagttaget, og de Fortrin, som de maatte have fremfor de bestaaende Regler, vilde ikke kunne antages at opveje de Ulemper, som Forandringen af det bestaaende vilde medføre. Til disse Ulemper maa i første Række nævnes, at Ophevelsen af Tyveaarssmaalet som almindelig Forældelsesfrist vilde tilintetgøre en nu rodfæstet og ret levende Bevidsthed om, at en Fordring almindeligvis forældes i 20 Aar, uden nogen sandsynlig Udsigt til Dannelsen af en tilsvarende Bevidsthed om Tilværelsen af og Grænserne for 3 Aars, 10 Aars og 20 Aars Forældelsesfrister, og at Indførelsen af Paatale i Stedet for Paaskrav som Vilkaar for Forældelsens Afrydelse vilde foranledige mange Retsforfølgninger, som det vilde være ønskeligt at undgaa, da det om de fleste af dem vel maatte siges, at ingen af Parterne vandt noget derved.

Udvalget mener derfor at burde foreslaa, at Forandringen i Forældelseslovgivningen begrænses til det, hvortil der er udtalt Trang, og som Udvalget erkender, at der trænges til. Det turde dog næppe være rigtigt at holde sig alene til Handelsforhold. Der er forfælske Skyldgrunde, saasom mundtligt Løfte, Skadetilføjelse og Modtagelse af Betaling under Wildfarelse, der i Henseende til den Tid, hvori det derpaa grundede Krav bør kunne modstaa Forældelse, hverken begrebsmæssig eller i den almindelige Bevidsthed har større Styrke end et Indkøb hos en handlende. „Regningskrav“ maa tages i det videste Omfang, som Ørdets Forstaaelse kan tillade, altsaa som indbefattende alle de Krav, som Fordringshaveren i Reglen ikke kan fremstille ved andet Middel end en af ham selv foretagen Opgørelse af Skyldgrund og Skyldbeløb. Naar den nærmere Bestemmelse af Udtrykket følger umiddelbart efter dets Benyttelse, kan det vel være Loven tilladt at bruge Ørdet i denne Forstand. Den ny Regel vil da kunne fremtræde i et kort og kendt Udtryk, der letter dens Til-

eguelse, og samtidig faar alt med, hvad der bør medtages.

I sine neden fremstillede Forslag gaar Udvalget altsaa ud fra Tilbeholdelse af en almindelig Forældelsesfrist af 20 Aar, som vedbliver at gælde navnlig for alle Pantebreve, Gældsbreve, Kontrakter, Doms-, Forligs- og skriftlige Voldgiftskrav. Men som Undtagelse fra denne i Henhold til D. L. 5—14—4 gældende almindelige Regel foreslaar man for Regningskrav en kortere Forældelsesfrist, hvis Længde passende (og i Lighed med, hvad der f. Eks. gælder i Svejts) findes at kunne sættes til 5 Aar.

Ved at affatte § 1 saaledes, at den „almindelige“ Forældelsesfrist indskrænkes for Regningskrav til 5 Aar, sørger man for, at den store Række af særlige Forældelsesfrister, som vor Lovgivning kender, og som indtil Lovforslagets Udarbejdelse er nævnt i Rigsdagstidende 1894—95, Tillæg A., Sp. 2271, ikke berøres ved den ny Bestemmelse.

I den af Udvalget foreslaaede § 2 bestemmes det Krav, for hvilket Undtagelsesreglerne skal gælde, og Bestemmelsen sker saaledes, at derunder henregnes ethvert Krav, som ikke er støttet paa Haandskrift, Dom, Forlig eller skriftført Voldgiftskendelse.

Medens Udvalget ikke ser tilstrækkelig Grund til at forandre Udgangspunktet for den almindelige 20-Aars Forældelsesfrist, finder man det naturligt, at den forkortede Undtagelsesfrist først regnes fra Forfaldstiden. For Krav paa Erstatning og paa Tilbagebetaling maa Forældelsesfristen derhos sættes i Forhold til Fordringshaverens Erhvervelse af Kendskab til Kravet. Men naar 20 Aar ere forløbne fra Fordringens Stiftelse, kan Forældelsens Indtrædelse ikke opholdes ved nogen Betingelse (§ 3).

Det i Landstingets Udvalg blandt andet behandlede Spørgsmaal om Forældelses Indfyldelse paa Underpant i fast Ejendom (Rigsdagstidenden 1895—96, Tillæg B., Sp. 556) har ogsaa været Genstand for Forhandling i nærværende Udvalg, dog i en noget anden Retning. Den Anskuelse har nemlig fra en Side i Udvalget været gjort